

Paa Vejen blev hun opholdt af Generalkonsulinde Kolding og hendes Mand, der næsten var de Mennesker, hun allernødigst vilde have mødt nu — saa inderlig usympatiske som de begge var hende. Konsulen gik med en af sine smaa Sønner ved Haanden, en lille pluskæbet Samson paa fire Aar med langt Haar nedover sin røde Trøje.

Den stolte Fader forestillede Drengen for hende med de Ord:

„Enogtyve Kilo. Gehejmeraadinden skulde prøve at løfte paa ham. — Ikke sandt? Jeg tror, vi kan være ham bekendt. Og Kuløren paa Kinderne garanterer jeg for. Den er vaskeægte!“

„Deres Datter er da ikke syg?“ spurgte Fruen. „De gik saa tidligt hjem iafte.“

„Lidt Træthed bare. Imorgen er det nok ovre.“

„Ja, jeg kunde jo se det paa Frk. Jytte, at hun ikke befandt sig vel. De maa tillade mig at sige Dem, Gehejmeraadinde Abildgaard,“ fortsatte hun efter at have givet sin Mand et Vink om at trække sig tilbage, „De handler ikke rigtig hverken mod Dem selv eller mod Deres Datter ved at holde Dem udenfor vor Bevægelse. Jeg tør paastaa, at enhver, der med Alvor tager det Wellerske System til Rettesnor for sit Liv, vil blive hjulpen, naar der overhovedet endnu kan hjælpes.“

Fru Bertha trak sig lidt bort fra hende for at frigøre sig for hendes Haand, som Generalkonsulinden med en Skriftefaders fortrolige Deltagelse havde lagt paa hendes Arm.